

Sentencja

Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że co do zasady nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, na podstawie którego transfer środków dokonany przez oddział będący rezydentem na rzecz jego spółki dominującej mającej siedzibę w innym państwie członkowskim można przekwalifikować na „transakcję generującą dochód”, w związku z czym zastosowanie przepisów dotyczących cen transferowych staje się obowiązkowe, mimo że gdyby ta sama transakcja została przeprowadzona między oddziałem a spółką dominującą, które mają siedzibę w tym samym państwie członkowskim, to nie zostałaby ona zakwalifikowana w ten sposób, a wspomniane przepisy nie miałyby do niej zastosowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 372 z 4.11.2019.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 8 października 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha – Hiszpania) – MO / Subdelegación del Gobierno en Toledo

(Sprawa C-568/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Dyrektywa 2008/115/WE – Wspólne normy i procedury stosowane przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie w nich przebywających obywateli państw trzecich – Artykuł 6 ust. 1 i art. 8 ust. 1 – Nielegalny pobyt – Krajowe przepisy przewidujące zastosowanie, w zależności od okoliczności, grzywny albo wydalenia – Skutki wyroku z dnia 23 kwietnia 2015 r. Zaizoune (C-38/14, EU:C:2015:260) – Krajowe przepisy bardziej korzystne dla zainteresowanego – Skutek bezpośredni dyrektyw – Granice]

(2020/C 414/14)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: MO

Strona przeciwna: Subdelegación del Gobierno en Toledo

Sentencja

Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich należy interpretować w ten sposób, że jeżeli w przypadku nielegalnego pobytu obywatela państwa trzeciego na terytorium państwa członkowskiego krajowe przepisy przewidują albo nałożenie grzywny, albo nakazanie wydalenia – przy czym ten ostatni środek można zastosować wyłącznie w sytuacji wystąpienia po stronie owego obywatela państwa trzeciego okoliczności obciążających, które nakładają się na jego nielegalny pobyt – właściwy krajowy organ nie może oprzeć się bezpośrednio na przepisach tej dyrektywy w celu wydania decyzji nakazującej powrót i jej wykonania, nawet w braku takich okoliczności obciążających.

⁽¹⁾ Dz.U. C 363 z 28.10.2019.